

Hồi 43

Long Kiếm Phượng Chương

uái nhân bỗng phá cười vang, tiếng cười dài dội cả căn hầm nghe bi thương như tiếng vượn hú trên non, chất chứa bao niềm tủi hận.

Ngọc Giao bỗng căm giận, chực quát cho lão ngừng, hốt thấy quái nhân ràn rụa nước mắt, không hiểu từ lúc nào tiếng cười đã biến thành tiếng khóc rống.

Nàng vốn có ý mắng lão, bây giờ thấy lão đột ngột khóc oà thảm thương như thế cũng động lòng dịu giọng:

- Đừng khóc nữa, lão tiên bối bị bọn họ hành hạ, chắc thần trí sớm đã mê loạn, nhất thời thảng thốt buông rơi cánh cửa, ấy cũng chỉ là việc vô ý thôi.

Quái nhân ngừng khóc, nét mặt rạng rỡ:

- Con bé lòng dạ tốt lắm, mau đến đây, lão phu sẽ truyền cho người vài chiêu võ công.

Ngọc Giao ngăn người nghĩ bụng:

Người bị cụt hai chân, ngũ quan bị hủy, lo thân mình biết có xong không mà còn nói tới việc truyền võ công cho người, nghe buồn cười quá.

Nhưng thấy đôi mắt đầy trông đợi của lão, nàng không nỡ cự tuyệt, đành gượng cất bước đi lại.

Tuy là bình tĩnh, nhưng quái nhân ngũ quan bị hủy, trông ghê tởm quá chừng, bảo nàng đi tới bên học võ công mà trong lòng không khỏi phập phồng khiếp sợ.

Vạn Lương chợt cất tiếng đỡ lời:

- Các hạ mất hai chân, hỏng cả ngũ quan, vẫn còn sống mạnh được, đủ biết phải có một thân võ công siêu tuyệt.

- Chỉ đáng trách lãp thâu nạp đồ đệ bừa bãi, nên mới phải ra đến nỗi này. Ôi những tháng năm thê khổ lãp nạp đã quên cả nóng lạnh hai mùa, nhất tuyệt luân chuyển, nhưng nhắm đốt ngón tay cũng có trên mười năm rồi.

- Các hạ tự xưng là lãp nạp thì thân phận ra làm sao?

Quái nhân chậm rãi quét mắt nhìn mọi người:

- Nhắc đến tên lãp nạp, chắc người võ lâm ai cũng biết...

- Thỉnh giáo pháp hiệu?

Quái nhân buông từng tiếng:

- Lãp nạp pháp hiệu Nhàn Vân...

Vạn Lương sững sốt:

- Nhàn Vân đại sư?

- Phải, Nhàn Vân chính là lãp nạp.

- Thế có phải Nhàn Vân đại sư, chương môn nhân đời trước của Nga Mi phái không?

- Chẳng lẽ trong võ lâm còn có một hoà thượng tên gọi Nhân Vân nữa sao?

Vạn Lương đỡ lời:

- Nói thế là vì nghe đồn đại sư đã qua đời lâu rồi mà?

- Ôi! Nhân dạng thế này thì dù có còn chút hơi tàn, sống có khác chi là chết?

- Ra đại sư chưa phải chết trên Bạch Mã sơn Yên Vân phong...

Nhân Vân đại sư dán mắt nhìn Vạn Lương:

- Các hạ là ai?

Vạn Lương sau khi biết thân phận quái nhân, liền đổi vẻ cung kính, vòng tay thi lễ:

- Tại hạ Vạn Lương, người giang hồ vẫn gọi là Sinh tử phán.

- Nghe cũng quen lắm.

- Ôi! Trong võ lâm cũng vì chuyện đại sư mà ba chương môn nhân Thiếu Lâm, Võ Đang và Không Động phải chết ở trên Yên vân phong đã gây nên bao nhiêu sóng gió thảm cảnh, Bạch Hạc môn với mấy trăm nhân mạng bị những cao thủ do cửu đại môn phái và tứ môn, tam hội, lưỡng đại bang đi tận diệt trong một đêm, việc này thiên hạ đều nghe, đại sư chẳng lẽ chẳng biết tí nào à?

- Ngày rằm tháng bảy lão nạp đích thân tham dự cuộc hội họp trên Bạch mã sơn Yên vân phong thì bị nghiệt đồ dùng mê hương hãm hại, từ đó bị giam cầm, sống lây lất trong cái hầm tối mù ngày cũng như đêm này, hỏi có can hệ gì tới Bạch Hạc môn?

- Quả là một trăm ải kỳ oan. Ôi! Tiếc là không có minh chủ ở đây.

Châu Chính chợt xen vào hỏi:

- Minh chủ là ai?

Vạn Lương đáp:

- Tả Thiếu Bạch, hậu nhân duy nhất thoát khỏi cuộc thảm sát đang đêm ở Bạch Hạc bảo và sau bao năm truy sát ấy.

- Phải là thiếu niên thọ thương ấy không?

- Đúng thế. Vậy sao Vạn huynh không sớm cho đệ hay, đến nỗi phải có lắm chỗ thất kính đối với minh chủ.

- Nếu thời cơ thuận tiện, thế nào Phạm cô nương chả dẫn kiến cho Châu huynh.

Ngọc Giao nôn nao:

- Lúc này, chúng ta nên tìm cách ra khỏi hầm ngục trước, nếu như không thoát được thì dù có biết thánh cung thần quân là ai cũng bằng bỏ.

Châu Chính tán đồng:

- Cô nương nói phải.

Vạn Lương nói:

- Đại sư vì sao ở đây, chắc hẳn phải là một câu chuyện ly kỳ, nhưng nếu như không ra khỏi được căn hầm này thì tất cả cũng sẽ tan như bọt bể.

Nhân Vân đại sư thở dài:

- Mọi việc cũng lỗi ở lão nạp, nếu thùng thẳng hỏi mấy vị thì êm đẹp biết mấy.

- Sự đến nước này thì đại sư cũng đừng oán than làm chi nữa, cái hay nhất là phải tìm cách vượt qua cái nạn quan kia để ra khỏi nơi này.

- Nhưng cứ chỗ lão nạp biết, trong hầm chẳng có cơ quan nào điều động cái cửa hầm ngàn cân ấy.

Vạn Lương hốt rảo bước đến bên vách tường, thò tay gõ nhẹ mấy cái, lắc đầu:

- Vách này làm toàn bằng đá, lại ăn sâu xuống lòng đất mấy trượng, khó mong phá vách ra được.

Châu Chính đưa mắt nhìn tấm cửa chắn ngang lối ra, nói:

- Tại hạ tin trong địa đạo này chắc phải có cơ quan mở cái cửa kia, chỉ cần nhẫn trí tìm kiếm thế nào rồi cũng sẽ thấy.

Vạn Lương lo lắng nhìn ngọn nến sắp tắt:

- Ngọn đèn cầy cho giỏi lắm cháy thêm được công phu bữa cơm nữa, nếu tắt thì căn hầm sẽ trở về cái tối đen đưa tay không thấy năm ngón, khi ấy chúng ta muốn tìm ra cơ quan mở cửa đá chả phải là việc d-.

Chợt nghe Nhân Vân đại sư thở dài:

- Bọn họ lúc bỏ đi có để lại cho lão phu rất nhiều thực phẩm, giờ vẫn còn đủ lương thực cho mấy người chúng ta dùng tạm được vài hôm.

Đảo mắt sang Ngọc Giao lão tiếp:

- Hơn mười năm nay, bọn họ di chuyển lão nạp đi đủ mọi chỗ, cuối cùng mới đến tòa địa đạo này, đằng đằng hơn mười năm trường sống trong cảnh tối tăm, sống không khác chết, nhưng sở dĩ lão nạp gắng sống cho qua, cũng chỉ vì còn một tâm nguyện chưa thành.

Thân nơi hiểm cảnh, lắm phen chìm nổi, đắng cay trên đoạn đường đời, d- mấy ai khỏi nào lòng khổ hận.

Vạn Lương sẽ đăng hăng:

- Chỉ cần có được mấy ngày lương khô lo tạm cái bao tử chúng ta thì Phạm cô nương tất sẽ có cách cứu chúng ta ra khỏi chốn này. Đại sư xin cứ nói cho nghe tâm nguyện của người đi!

Nhâm Vân đại sư gần từng tiếng:

- Bọn họ dùng cực hình tra khảo, bắt lão nạp nói ra tuyệt kỹ của Nga Mi phái.

Châu Chính bỗng xe lờ:

- Đại sư còn nhớ được người bức cung?

- Kẻ chủ não ấy thường xuất hiện dưới nhiều thân phận khác nhau, lúc tóc bạc lơ thơ, khi thiếu niên trắng sĩa nhưng lão nạp sớm cố để ý, nhận xét qua mấy chục lần, xác định chỉ là một người, y lộ diện dưới nhiều lối, thế là cốt ý để che mắt người.

Vạn Lương góp ý:

- Nói vậy, kẻ gọi là thánh cung thần quân chắc đúng y?

Châu Chính hỏi tiếp:

- Đại sư có nhớ người ấy có cái gì đặc biệt?

- Y luôn luôn thay hình đổi dạng, làm sao nhớ cho hết, có điều lão nạp đã ghi nhớ được mỗi thần khí của y, chỉ cần gặp mặt, y mở lời là lão nhận ra ngay.

- Đúng thế, y mấy chục lần tra khảo lão nạp, mỗi lần khổ hình một nặng, lão nạp chịu không nổi, đành nói ra tuyệt kỹ trong Nga Mi phái, bất quá lão nạp cũng nhờ thế mới võ trí, hiểu ra được mấy chiêu tuyệt học trong đó, mà trước khi chưa thọ nạn, lão nạp đã từng khổ công luyện suốt ba năm vẫn không thành vì lẽ nó quá thâm ảo.

Lão thở dài tiếp lời:

- Đây là một môn tuyệt kỹ đã thất truyền hàng trăm năm của Nga Mi phái, đã ngộ giải thì không thể để nó mai một đi.

Vạn Lương hỏi:

- Lão tiền bối cho biết rõ ý?

Nhàn Vân đại sư lặng lẽ nhìn ba người:

- Lão nạp muốn trong ba người các người lựa ra một người học tuyệt kỹ ấy.

- Việc này to tát lắm, bọn tôi không dám quyết định, mong đại sư chọn cho.

Ánh mắt Nhàn Vân đại sư ngừng lại Ngọc Giao:

- Người trẻ tuổi tư chất bao giờ cũng tốt hơn, lão nạp truyền tuyệt học cho người.

Ngọc Giao gặng hỏi:

- Phải học những võ công gì?

- Võ công tuyệt truyền của Nga Mi phái, Phi Long tam kiếm và Thiên Phượng tứ chương.

Ngọc Giao mỉm cười:

- Long kiếm, Phượng chương nghe hay lắm, nội cái tên cũng đủ muốn học...

Suy nghĩ giây lâu, nàng tiếp:

- Có phải làm 1- bái sư không?

- Khỏi, chẳng qua lão nạp có lời yêu cầu, dám mong cô nương chấp nhận.

- Được lắm, lão tiền bối cứ nói cho nghe.

- Cô nương học xong môn Long kiếm và Phượng chương chỉ được dùng để đối địch chứ không được truyền cho ai khác.

- Xin nghe, còn gì nữa?

- Bởi đây là tuyệt học của Nga Mi môn hạ, cô nương phải trả lại cho Nga Mi...

Ngọc Giao ngắt lời:

- Ý lão tiền bối muốn tiện nữ phải cắt tóc làm ni, đầu nhập Nga Mi môn hạ?

- Khỏi, mà mai sau đại cuộc hoàn thành, xin cô nương đem tuyệt kỹ ấy truyền lại cho người chương môn Nga Mi, gọi là hoàn nghệ về Nga Mi môn ta.

Ngọc Giao suy tư:

- Lão tiền bối nói trịnh trọng như thể môn Long kiếm Phượng chương ấy có cái oai lực khiếp hồn.

- Chả phải lão nạp khoắc lác, chứ cao thủ trong thiên hạ hiện nay d- kiếm nổi mấy tay có thể tiếp nổi Phi long tam kiếm và Thiên Phượng tứ chương của Nga Mi.

- Thật thế sao?

- Lão nạp còn lòng dạ nào nói đùa cô nương.

Ngọc Giao vui vẻ chạy tới trước, vái một vái thật dài.

Nhàn Vân đại sư đưa mắt nhìn Châu Chính, Vạn Lương:

- Nhị vị ở đây cố tìm cách mở cửa căn hầm, lão nạp cần truyền thọ ngay võ công cho vị cô nương đây.

Châu Chính vội vàng vòng tay:

- Xin đại sư cứ tự tiện.

Nhàn Vân quay sang nhìn mặt Trương Ngọc Giao:

- Chúng ta đi đến góc đằng kia, Long kiếm Phượng chưởng quá ư thâm ảo, nếu cô nương không chịu tập trung hết tinh thần vào sợ rằng khó học được.

Hai tay lão cho bánh xe chuyển động tiến tới.

Ngọc Giao nhanh nhẹn nói:

- Để tôi đẩy xe cho sư phụ.

Hơn mười năm trời, Nhàn Vân đại sư không được đối đãi tử tế, nay thấy cô gái hết sức kính trọng, hầu hạ mình thì trong lòng vô cùng hoan hỉ, bất giác quay lại nhìn cười.

Cử động của lão tức thời làm cho ngũ quan bị phá hủy càng tăng thêm phần xấu xí gớm ghiếc khiến Ngọc Giao không ngăn được rùng mình.

Tuy vậy, cũng là người tế nhị, nàng cố trấn tĩnh, không để lộ vẻ sợ hãi ra nét mặt, nàng thông thả đẩy xe.

Vạn Lương, Châu Chính lẳng lặng nhìn nhau một cái rồi bắt đầu tìm kiếm.

Hai người tìm rất kỹ, bất cứ một chỗ nào khả nghi cũng không bỏ qua.

Nhưng khốn nỗi, nửa ngọn nến còn lại đã cháy đến lúc tàn, ánh lửa bùng lên lần cuối rồi tắt phụt.

Vạn Lương lắc đầu ngao ngán khẽ thở dài nói:

- Châu huynh, trong người đệ còn ba cái quạt đá, nhưng quá lắm cũng chỉ làm soi sáng được một công phu dùng xong bữa cơm.

Châu Chính nói:

- Thôi, ba cái quạt đá ấy hãy để dành khi thật cần, cũng chưa muộn nào.

Thở dài lão tiếp lời:

- Có điều tại hạ thấy hy vọng tìm ra chỗ điều khiển cơ quan rất mỏng manh, có lẽ đến phải đợi Phạm cô nương tới cứu.

Vạn Lương nghĩ bụng:

- Chẳng biết Phạm cô nương có nghĩ ra cách mở cửa hầm bí mật này không, nhưng ta phải làm cho Châu Chính tin tưởng Phạm cô nương mới được.

Bụng nghĩ, Vạn Lương liền nói:

- Phạm cô nương tài nghệ tuyệt thế, theo chỗ đệ được biết, thế nào người cũng tìm ra cách mở cửa hầm.

- Đúng thế, nếu Phạm cô nương không phải người tài ba kinh nhân thì Châu Chính này chẳng dám bỏ thánh cung thần quân...

Nói đến đây chợt thấy mình đã tỏ ra quá khiếm nhược, hèn yếu, y sẽ ho nhẹ tiếp:

- Không phải đệ sợ chết đâu, có điều trúng chọi với đá thua là cái chắc, nên đệ bất đắc dĩ phải lưu lại tấm thân này, biết đâu chẳng trợ giúp võ lâm được một chút, cơ hội này đệ chờ đợi đã từ lâu lắm rồi.

- Châu huynh nghĩ thế rất phải, có điều lúc này chúng ta không thể ngồi đợi Phạm cô nương tới cứu, lúc này chúng ta phải nỗ lực hết sức mình.

- Vạn huynh dạy phải, đệ gọi hai tên thuộc hạ cùng phụ vào một tay lực lợi xem sao.

Cất bước đi nhanh lại phía cửa hầm.

Trong hầm dĩ nhiên tối đen như mực, nhưng bởi đèn là cao thủ mực lực cùng ghê gớm nên sau một hồi làm quen với bóng tối, đã lơ mơ nhận được quang cảnh. Hai hồng y kiếm thủ đứng gần người ở ngay bên cửa.

Châu Chính sẽ giọng nói:

- Cánh cửa đã sập xuống, không sợ bị tập kích bất thành linh, nhị vị giúp tìm chỗ khống chế cơ quan.

Hai hồng y kiếm thủ tức thì dạ ran, bắt đầu lùng tìm ngay.

Vạn Lương tuy tìm kiếm thật kỹ nhưng thật sự trong lòng cũng biết mình làm công việc mò kim đáy biển, việc làm chỉ có tác dụng khiến Châu Chính và hai hồng y kiếm thủ quên đi mối ngặt nghèo nơi tử địa.

Cũng bởi vậy, đã tìm thật lâu rồi, từng phân đất, từng mặt tường vẫn chẳng thấu hoạch được gì, nhưng Vạn Lương không dám ngừng tay. Lão sợ gây ra ảnh hưởng tai hại khiến các người bạn của mình mất tin tưởng.

Cũng chả biết bao nhiêu ngày đêm đã trôi qua rồi, Vạn Lương chỉ thấy đói bụng lắm, tinh thần mỗi lúc thêm tuyệt vọng, thở dài nói:

- Thôi, dừng thềm tìm nữa.

Châu Chính đã giật mình hãi hùng từ lâu rồi, nhưng thấy Vạn Lương chưa dừng tay nên còn cố nghiêng răng dò tìm, nay cũng xuôi tay buông tiếng thở dài thất vọng:

- Nhân Vân đại sư nói không sai, căn hầm sợ chẳng có cơ quan mở cửa cũng nên.

Vạn Lương hỏi:

- Châu huynh, huynh thử đoán xem chúng ta ở trong chỗ tối tăm này đã được bao lâu rồi?

- Theo chỗ đệ tính toán, chúng ta ở đây có hơn một ngày đêm rồi.

- Châu huynh cảm thấy đói không?

- Có, đệ thấy đói.

- Được, thế thì chúng ta đi tìm Nhân Vân đại sư xin một ít thực phẩm quý quá cho qua cơn đói rồi hãy tính.

Châu Chính còn cố nói:

- Chúng ta mất tích hơn một ngày đêm, Phạm cô nương chắc đã biết chuyện.

- Phải, có thể giờ này Phạm cô nương đang tìm cách giải cứu chúng ta.

Châu Chính đảo mắt nhìn về phía địa đạo nói:

- Trương cô nương học tập võ công hình như đang đến lúc khẩn yếu, chúng ta hay hơn cả là nên giữ yên lặng cho...

Lời chưa dứt hết nghe một tràng cười lạnh lạnh truyền tới.

Vạn Lương giật nảy mình, nhón nhác nhìn quanh:

- Ai?

Chỉ nghe một giọng nói sắc dụ vọng vào:

- Châu đường chủ, phạm kẻ bội phản thần quân, có ai thoát được tử vong?

Châu Chính thất thanh kêu lớn:

- Thánh cung hoa tướng.

- Phải...

Ngừng một thoáng, giọng sắc dụ lại tiếp:

- Không những bốn tòa ở đây, mà cả đại giá thần quân cũng đã tới, việc người bội phản thánh cung bốn tòa đã dùng bồ câu đưa tin báo cho thần quân, nghe tin, thần quân nổi giận đích thân dẫn bát đồng vượt đường đến đây, có lẽ trước khi trời tối, người sẽ có mặt.

Trong bóng tối, Vạn Lương lơ mơ thấy Hoàng hạc Châu Chính toàn thân run khê lên.

Còn hai hồng y kiếm thủ thì sợ quá, nhất tề lùi dựa vào vách tường.

Vạn Lương cao giọng:

- Cô nương nói nghe rõ mồn một, chắc cũng phải ở trong hầm này.

Thánh cung hoa tướng lạnh lùng đáp:

- Đúng thế...

Một tia sáng rơi vào hầm, trong xó tối bỗng nhiên lộ ra một song cửa chùng năm tác vuông vắn.

Vạn Lương nghĩ bụng:

- Thì ra bên trong còn có hầm cơ quan.

Chỉ nghe thánh cung hoa tướng tiếp lời:

- Các người bị khốn đốn ở đây, con a đầu họ Phạm đã biết tin, y thị đang xuất lãnh nhân thủ tìm cách tấn công vào hầm giải cứu các người, nhưng y thị đâu có biết bồ cào bắt về, se sẽ rình rập, chờ cho đại giá thần quân đến, trước sẽ tiêu diệt a đầu họ Phạm, sau tới mấy mạng bọn người.

Vạn Lương chực mở miệng, nhưng chỉ nghe đánh sầm, thánh cung hoa tướng đã đóng sầm cửa lại.

Vạn Lương nôn nóng:

- Châu huynh, Phạm cô nương đã đến ngoài hầm, đang nghĩ cách cứu ta thoát hiểm, nhưng con đại đạo này lối rẽ quanh công, Phạm cô nương nhất thời sợ cũng khó tìm ra được cánh cửa bí mật chúng ta ra vào, ý đệ...

Chú mắt nhìn, lão thấy Châu Chính đứng trợn tròn đôi mắt, xuất thần, bất giác cau mày:

- Châu huynh...

Gọi liền mấy tiếng vẫn khách nghe Châu Chính trả lời.

Vạn Lương sanh lòng cảm khái:

- Thánh cung thần quân lợi hại thế thật sao? Châu Chính thân phận trong võ lâm là thế mà vẫn bị khiếp đảm đến ngây dại thần thờ như kẻ mất hồn.

Cất to giọng, lão gọi:

- Châu huynh!

Châu Chính giật nảy mình:

- Việc gì thế?

- Châu huynh, có nhìn thấy ánh đèn ở vách tường không?

- Lò mờ thấy.

Vạn Lương ngỡ ngàng:

- Lò mờ thấy, có nghĩa là Châu huynh chưa thấy rõ.

Châu Chính không thềm đáp lời Vạn Lương, lẩm bẩm:

- Nếu như thánh cung thần quân đến đây thật, y sẽ bắt sống chúng ta xử tử thì thà tự vẫn trước hay hơn.

Vạn Lương thở dài:

- Châu huynh, tại hạ có việc còn mù mờ, muốn thỉnh giáo Châu huynh?

Lần này giọng nói rất to, từng chữ vang lên bên tai Châu Chính khiến cho lão tỉnh hẳn:

- Đệ biết sẽ nói ngay.

- Châu huynh thần trí đã tỉnh hẳn chưa?

- Đệ này giờ vẫn tỉnh đấy chứ! Vạn huynh có chỉ chỉ giáo xin cứ nói.

- Một người có thể chết mấy lần?

- Xưa cho đến nay chưa hề có kẻ nào chết hai lần.

- Phải lắm, thiên cổ gian nan duy nhất tử, Châu huynh có thể tự tuyệt mà chết, tại sao không đem tấm thân hữu dụng quyết phân trường sống mái với bọn họ?

- Nói phải, nhưng thánh cung thần quân, thần quân...

Nhắc tới cái tên thánh cung thần quân, Châu Chính bỗng nhiên ngừng bật, môi còn mấp máy nói không ra tiếng.

Thấy vậy, Vạn Lương nghĩ bụng:

- Hoàng hạc Châu Chính ở trong võ lâm cũng là nhân vật tiếng tăm, ai dè lại chết nhát như thế.

Trong lòng kích động, lão cao giọng trấn tĩnh:

- Châu huynh, thánh cung thần quân không là người sao?

- Hẳn nhiên là người rồi.

- Đã là người rồi, tại sao Châu huynh lại sợ y quá thế?

Châu Chính than dài:

- Chẳng phải sợ gì y, nhưng sợ là chúng ta không có dịp thí mạng với y mà thôi.

- Một đao hay mười đao cũng là một cái chết thì thiên hạ có việc gì đáng sợ hơn nữa.
- Vạn huynh không tin lời đệ, cũng chả biết sao hơn, ôi, để rồi khi gặp thánh cung thần quân Vạn huynh sẽ hiểu đệ không nói ngoa.

Hốt nghe có giọng Ngọc Giao truyền tới:

- Chư vị tìm ra cơ quan mở tấm cửa ấy chưa?

Vạn Lương ngoái đầu nhìn, thấy Ngọc Giao đã tới sau lưng nên hỏi lảng:

- Cô nương đã học xong võ công của Nhân Vân đại sư?

Ngọc Giao thở nhẹ:

- Môn Long kiếm, Phượng chương thâm ảo quá chừng, tiện nữ tuy được Nhân Vân đại sư dốc sức truyền cho nhưng cũng chỉ mới nhớ hiểu qua loa, chưa thấu được cái lẽ huyền diệu.

- Đây là dịp may ngàn năm chưa có, duyên kỳ ngộ, kế thừa tuyệt học, sau lập đại công, việc to tát lắm, mong cô nương hãy dốc lòng.

- Tiện nữ đã gắng hết sức...

Thình lình vang ầm một tiếng, cắt ngang câu nói còn bỏ dở của Ngọc Giao.

Vạn Lương sáng mắt:

- Phạm cô nương đã tìm tới trước tấm cửa.

Châu Chính nhanh nhẩu góp ý:

- Chúng ta mau phá phụ đi!

- Phải lắm.

Vạn Lương nói dứt, vung luôn một chưởng đánh binh vào tấm cửa đá.

Chợt nghe vang vọng ầm ầm ba tiếng liên.

Vạn Lương mừng rỡ ra mặt:

- Quả nhiên là Phạm cô nương đã tìm đến bên ngoài cửa.

Riêng Châu Chính lại khê than:

- Dầu cho đại giá của Phạm cô nương có tới thật, cũng khó mong đương cự nổi thánh cung thần quân.

Vạn Lương biết rõ lão đã khiếp phục trước oai vũ của thánh cung thần quân bao lâu nay, cho nên nghe nhắc đến tên y là tay chân rụng rời, nghị lực tiêu ma, bèn chỉ lẳng lẳng vung tay đánh luôn vào cánh cửa ba chưởng nữa.

Dần dà qua được công phu bữa cơm, tấm cửa đá bỗng nhiên bật tung lên, một luồng sáng liên đó rọi thẳng vào.

Hoàng Vĩnh, Cao Quang mỗi người cầm một cái đèn lồng chạy xông tới.

Theo sau là Thiếu Bạch giắt đao đeo kiếm.

Cuối cùng thấy bóng Tuyết Quân mặt che vương lụa, vịn vai Tuyết Nghi thông thả bước vào hầm.

Vạn Lương vội chạy ra vòng tay nghênh đón:

- Đa tạ cô nương giải cứu.

Tuyết Quân nhẹ thở ra:

- Chúng tôi phải mất nửa đêm một ngày mới tìm ra được cơ quan bật mở tấm cửa.

Châu Chính nói:

- Nếu như cô nương không tới kịp lúc, bọn tôi chắc phải chết rục trong cái hầm tối này mất!

- Bọn họ thiết lập tấm cửa ấy đã phí mất nhiều tâm cơ, nhưng sơ hở một chỗ là còn chừa một lối đi vào. Nếu kẻ kiến tạo nó khôn khéo một tí có lẽ chúng tôi khổ công tìm kiếm lắm chưa chắc đã ra.

Châu Chính thoáng buồn rầu:

- Tuy nhiên Phạm cô nương đến vẫn khá muộn.

- Sao muộn?

- Thánh cung thần quân đã thân hành đến chốn này, hơn nữa, tích tắc nữa sẽ có mặt ở đây.

- Ai cho các người biết tin ấy?

- Thánh cung hoa tướng.

- Hoa tướng hiện ở đâu?

- Trong một gian mật thất sát vách.

Tuyệt Quân trầm ngâm giây lát:

- Cũng được, sớm muộn đều khó khỏi một lần kiến diện, thì có sớm một chút cũng vậy.

Vạn Lương sực nhớ đến Nhàn Vân đại sư, hấp tấp nói:

- Có một tin quan trọng, xin bẩm cáo minh chủ.

Thiếu Bạch cau mày:

- Tin gì?

- Tin liên quan tới việc Tả gia bị trầm oan, những tội danh năm xưa vây giết Bạch Hạc bảo sẽ được loan ra cho thiên hạ hay biết.

Thiếu Bạch quá đổi mừng rỡ ngậy người chập lâu:

- Tại hạ cũng biết Tả gia có nỗi oan ức khó bày tỏ, chỉ vì chúng khẩu nhất từ, ngày nào chưa tìm được bằng chứng chả mọi người tin, thì ngày đó họ Tả vẫn phải mang mối trầm oan khó rửa.

Vạn Lương mỉm cười:

- Tất nhiên phải có bằng chứng mới dám nói.

- Bằng chứng nào?

- Một trong bốn chương môn nhân tứ phái bị hãm hại thuở ấy gây chấn động giang hồ vẫn còn sống ở nhân gian.

- Trời đất bao la, cho dù biết họ còn sống sót, cũng chả tìm đâu được bây giờ?

Tuyệt Quân hốt xen vào nói:

- Người ấy chắc ở trong căn hầm này.

Vạn Lương nói liền:

- Đúng vậy, cô nương quả là trí tuệ hơn người.

Thiếu Bạch vội vàng hỏi:

- Hiện tại ở đâu, tại hạ gặp mặt được không?

Chỉ nghe tiếng vang lóc cóc, Nhàn Vân tay lăn bánh xe ra, đỡ lời:

- Lão nạp đây.

Ánh đèn mờ mờ, chớp chờn soi người ngồi trên xe, ngũ quan bị tàn phá, hai chân đều cụt, hình thù trông thật quái.

Thiếu Bạch vội vòng tay:

- Tại hạ Tả Thiếu Bạch, con của Bạch Hạc bảo chủ Tả Giám Bạch, dám hỏi lão tiền bối đại danh gọi thế nào?

- Lão nạp pháp danh Nhàn Vân.

- Ra là Nhàn Vân đại sư.

Vạn Lương đỡ lời:

- Đại sư đây là chương môn nhân đời trước của Nga Mi phái, một trong bốn chương môn nhân bị hãm hại năm xưa.

- Bạch Hạc bảo cũng vì chuyện bốn đại chương môn nhân bị hại, mới gặp phải thảm cảnh trùng trùng, tứ môn, tam hội, lưỡng đại bang liên hợp với cửu đại môn phái tuyển sai cao thủ, đang đêm vây đánh Bạch Hạc môn, khiến cho hơn hai trăm mạng phải làm quỷ dưới đao một cách bất minh bất bạch, đại sư có thể kể lại cho nghe chuyện ấy?

- Việc Bạch Hạc môn bị thảm sát, lão nạp không biết tí gì.

- Nếu thế, xin đại sư thuật chuyện mình bị hại.

Nhàn Vân đại sư than dài:

- Nghe chư vị nói có vẻ câu chuyện hóa to tát, nhưng cứ cái việc lão nạp bị ngộ nạn thì rất là giản dị.

- Thế đại sư có gặp gia phụ Tả Giám Bạch lần nào chưa?

Nhàn Vân đại sư khẽ lắc đầu:

- Lão nạp chưa hề gặp.

Tuyệt Quân thốt xen lời:

- Chắc phải có người hạ độc ngay trong thức ăn thường ngày của mấy vị?

Thiếu Bạch ngắt vội:

- Đại sư còn nhớ dung mạo phụ nhân ấy?

Nhàn Vân đại sư lắc đầu:

- Quên rồi.

Tuyệt Quân hỏi xen:

- Phụ nhân trong tay có binh khí không?

- Nhớ mang máng thì hình như trong tay có cầm thanh trường kiếm...

Nghĩ chập lâu, lão tiếp:

- Phải rồi, có cầm một thanh trường kiếm, vì khi ấy lão nạp và Nguyên Chân đại huynh đang bàn luận hai chiêu kiếm thuật, bất ngờ thấy được trường kiếm trong tay phụ nhân liền hội giải.

Thiếu Bạch buồn bã nói:

- Đại sư còn sống thì chắc chừng môn nhân tam phái Thiếu Lâm, Võ Đang và Không Động cũng đều còn ở nhân hoàn.

- Cái đó lão nạp không dám chắc, có điều lão nạp phải nhẫn nại lắm mới bảo toàn được cái mạng tàn này. Còn như Thiếu Lâm, Võ Đang, nhị vị đạo huynh nội công đều thâm hậu hơn lão nạp, cơ trí thì khỏi nói, chỉ cần họ gắng sức chịu đựng được tử huyệt như lão nạp, quyết không thể chết trước lão nạp.

Tuyệt Quân hỏi:

- Đại sư nhớ kỹ coi có lần nào gặp lại họ không?
- Chưa có, vì chúng tôi mỗi người bị giam riêng một nơi.
- Thế đại sư có biết họ giam cầm chư vị có dụng tâm gì?
- Khi xưa chưa biết, thì giờ đã hiểu.
- Hiểu sao?

- Hồi ấy, lão nạp và Thiếu Lâm, Võ Đang, Không Động ba vị đạo huynh nhân thấy trong võ lâm suốt mấy trăm năm không ngừng sát phạt nhau, chẳng những sẽ tổn thương đến nguyên khí võ lâm, mà còn trái với giới cấm của người luyện võ chúng ta, nên mới quyết tâm liên thủ, dẹp yên những cuộc phân tranh trên giang hồ. Ai ngờ vừa đánh tiếng hô hào cứu đại môn phái chẳng nói, ngay cả tứ môn, tam hội, lưỡng đại bang cũng đều ủng hộ hết lòng, những tướng võ lâm thái bình từ nay, chứ biết đâu đại họa đã phát sinh đúng ngày lão nạp và ba vị đạo huynh hội ước với những vị thủ não của cứu đại môn phái, tứ môn, tam hội, lưỡng đại bang thì bị người phục thuốc mê, gieo tai họa.

- Sau khi đại sư bị bắt, bọn họ đối xử ra sao?
- Khổ hình tra khảo liên miên, buộc lão phải tiết lộ võ công.
- Cuối cùng đại sư phải nói ra?
- Thoạt đầu thì vì không nói nên lão mới bị chặt cụt hai chân, bầm nát ngũ quan, phàm hình phạt nào tàn độc nhất trần gian đều được bọn chúng đem dùng. Lão nạp sau cùng chịu không nổi nữa mới phải khai.

Tuyệt Quân cúi đầu nén tiếng thở dài:

- Nói thế thì chừng môn nhân tam phái Thiếu Lâm, Võ Đang và Không Động cũng chẳng tài nào chịu nổi.

--- o O o ---